

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Nádas Sándor*
Cím: *Tabáni öreg temető*

Forrás: *A Reggel*

Bp.

(Hely)

1930. X. 3.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

614.61

Hely

Idő

"1930"

Személy

Közp. r.

Tabáni öreg temető

Csupa sár a cipőm, ma estefelé kimentem a tabáni öreg temetőbe, ez egy forgalomtól kivont sirkert a Csörsz-utcában.

Kerítése síncs, elsüllyedt kereszték dülöngöznek itt és a sírok sárosak és egészen elhagyottak.

Sötét este van, délután 6 órakor, halottak napján. Ezen az egy napon kissé megélnékül a tabáni öreg temető, a sírok közt apró gyertyák égnek.

A pislákoló olcsó kis fények fáradtan lobognak mindenfelé a földön, sirdomb itt alig van, sár és süllyedés s a félrekapott sírkövek oldalt dőlnek, mind el akar esni.

Csodaszép látvány, ez az elhagyatott kis szegény temető a sötétben. A gyertyák szomorúan lobognak s 20–30 ember a sötétben botorkálva keresgél a sírok közt.

En is ottjárom, vigyázva lépkedek a sötétbe és gyufát gyujtok, hogy elolvashassam a sírfőiratokat.

Neusidler Borbála, élt 71 évet. Meghalt 1880-ban. Lehajlok, új gyufát gyujtok, hogy továbbolvassak, de a sötétben gödörbe botlok, odaesem Haslinger Teréz mellé, akit 1849-ben temettek el. Élt 70 évet.

Ferde kereszték, Katherinák, Johannák és egy Izabella, aki „starb den 12-ten Feber 1858. Alt 54.“

A legtöbb sír besüllyedt a földbe, olyanok, mint a tabáni nyomorék öregek, akik menni se tudnak már. Puposak ezek a sírok, sánták, mintha az öreg tabáni halottak csuza és köszvénye túlélte volna a gazdájukat, belementek a sírkeresztbe, keresztül-kasul csuszosak ezek a kövek, görnyedtre húzta őket össze a köszvény, úgy állnak ott nyomorékan, mintha fájna minden tagjuk.

A tabáni elhagyatott temetőnek történelmi nevezetessége, hogy itt temették el a 48-as honvédek. Sötétben áll a honvédek sirja, egyetlen öreg koszorút láttam odadobva sárosan. Pár szegény gyertya ég az elkerített honvédsirdomb körül, ezek nem hivatalos gyertyáknak látszanak. Privát kis vékony, szegény gyertyák, ajándékgyertyák, én legalább úgy láttam.

Vaksötétben szomorkodik a 48-as honvédek elhagyott sirja, egy papa áll előtte, levette a kalapját, mellette két kis gyermek nézeget.

A papa szeretne beszélni, szeretne mondani valamit, de keserűség fojtogatja a torkát, nem tud mit mondani a gyerekeknek.

A rákoskereszturi új temetőben vakító és ünnepélyes világítás közt ragyognak a világháború hősi halottai, itt a Tabánban pedig elfeledkeztek a 48-as vitézekről, sár és sötétség van körülöttük.

Olyan ez itt, mint a szegényház, mint a szülő gyámoltalanok otthona, ezek elaggott halottak, jött a világháború s a negyvennyolcas honvédek kimentek a divatból, senki nem törődik velük.

En a sötétben tapogatódzva kerestem őket, esetlettem-botlottam, sírkövekbe ütköztem, drótok megkarmoltak, végre egy sötét kerítés mellett négy-öt ember busult, én is odaálltam közéjük, ez itt a negyvennyolcasok tabáni sirja.

Hogy hívták őket? Gyufát kell gyujtanom. Horváth Sámuel főüzemester. Nem messze tőle egy 48-as honvédezredes, Sréter Lajos.

Az ezredes ur sírkövén a betűkről lekopott az arany, mint az öreg uniformis gallérja, olyan kopott. Alig tudtam gyufa mellett elolvasni, hogy 1813-ban született.

Milyen furesa! A tabáni öreg néni sirja puposan összeroskad. A kövér embereké szétmegy, rendetlenül pusztul egészen. A szikár, csontos halott sírjából szurós, vékony

akácsa nő. Az ezredes sírköve pedig kopott, de délcegen áll és katonásan kihuzza magát.

Nádas Sándor